

ř. z. ex 1907 schváliti.« Toto stanovisko okresní politické správy jest venkoncem ve shodě se zákonem. Dle § 4 lékárenského zákona musí ten, kdo chce pachtovati veřejnou lékárnu, vyhověti týmž podmínkám, i předsány jsou pro dosažení oprávnění k samostatnému provozování lékárny, již zde jsou. Těchto podmínek, totiž oněch, jež stanoveny jsou v § 3 odst. 1. č. 3 a 4 lék. zákona, nejvyšší podatel není s to prokázati. Dle § 15 odst. 4 téhož zákona provozuje se za exekuční vnucené správy nebo vnuceného exekučního propachtování lékárna nadále na základě dlužníkovy koncesse. Tím řečeno pouze tolik, že i v rukou vnuceného správce nebo exekučního pachtěře koncessované veřejné lékárny rozsah, objem a osud koncesse řídí se osobou dlužníkovou. Co týče se exekučního propachtování koncessované veřejné lékárny, podléhá toto právě tak, jako propachtování z volné ruky dle § 17 odst. 1. lék. zákona úřednímu schválení. Z tohoto ustanovení ve srovnání s předpisem § 4 plyne, že pachtěr musí vyhovovati podmínkám, vytčeným v § 3. Rozdíl mezi propachtováním exekučním a propachtováním z volné ruky vysvitá z porovnání § 17 odst. 2 a 3 dotčeného zákona. Propachtování z volné ruky lze dle odst. 3 § 17 povolit jen ze závažných důvodů a jen na určitý čas. Toto obmezení dle 2. odst. § 17 neplatí a nemůže dle povahy věci míti místa při exekučním propachtování, kde soud musí býti zůstavěno rozhodnutí o tom, zda dle předpisů exekučního řádu lze exekuci povolit a kdy exekuce se končí. Jinak není rozdílu mezi propachtováním exekučním a z volné ruky a nerozlišují zejména § 4 a 17 odst. 1. mezi obojím druhem pachtěří. Ač může dle okolností i exekuční pachtěr koncessované veřejné lékárny zřídit si zodpovědného jejího správce, předpokládajíce ovšem, jednak, že byl již úřadem jako pachtěr schválen, jednak, že jsou zde závažné příčiny po rozumu § 17 odst. 3. lékár. zák. Opačný postup, záležející v tom, že by někdo, nemající osobní způsobilosti k samostatnému provozování koncessované veřejné lékárny, zřídil si nejprve způsobilého správce a, odvolávaje se k této skutečnosti, domáhal se toho, by byl úředně schválen jako exekuční pachtěr lékárny, byl by obcházením předpisů §§ 4 a 17 odst. 1. lékár. zák. Ježto dle řečeného jest právně nemožným, by nejvyšší podatel splnil bod 2. pachtovních podmínek, byl mu exekučním soudem právem odepřen příklep a nebylo důvodu, usnesení to v II. stolici měniti.

Čís. 235.

Nepřípustnost rekursu do usnesení odvolacího soudu, jímž pro věcnou neopodstatněnost zamítnuto bylo odvolání, opírající se o některý z důvodů, vyznačených v § 471 čís. 4 až 6 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. července 1919, R I 271/19.)

Odvolací soud zamítl jako věcně neopodstatněné odvolání žalovaného, pokud uplatňovalo z důvodu § 477 čís. 6 c. ř. s. zmatečnost řízení první stolice.

Nejvyšší soud rekurs žalovaného na toto usnesení odmítl.

Důvody:

Do usnesení odvolacího soudu v řízení odvolacím lze si stěžovati jen v případech, jež v § 519 c. ř. s. jsou uvedeny způsobem vyčerpávajícím. Z těchto případů pro stížnost žalovaných čís. 2 a 3 § 519 c. ř. s. nepřicházejí vůbec v úvahu. Než ani případu, naznačeného pod číslem 1 § 519 c. ř. s. zde není. Dle tohoto zákonného předpisu dopouští se stížnost na usnesení soudu odvolacího, jímž bylo odvolání odmítnuto. Výraz odmítnouti opravný prostředek jest výrazem přesně vyznačeného smyslu a lze použítí ho jen na případy, na něž se hodí. Tímto výrazem, jemuž zákon rovná výraz zavrhnouti, vyznačuje se, že opravný prostředek nemůže dojíti povšimnutí, jsa nepřipustným, opožděným nebo formálně vadným, tedy z důvodů zevních, protivou k výrazu zamítnouti, kde nesetká se opravný prostředek s úspěchem pro svou věcnou neopodstatněnost. V onom směru budiž poukázáno k předpisu § 474 odst. 2 c. ř. s., dle něhož v neveřejném sezení zavrhne se odvolání nepřipustné neb opožděné (§ 471 čís. 2 c. ř. s.) nebo formálně vadné (§ 471 čís. 3 c. ř. s.), dále k předpisu § 507 odst. 1 c. ř. s., dle něhož soudu první stolice náleží, by odmítl dovolání opožděné nebo nepřipustné, a k předpisům §§ 526 odst. 2 a 528 odst. první, dle nichž ihned zavrhne se rekurs nepřipustný neb opožděný a soudu první stolice se ukládá, by odmítl nepřipustné rekursy proti rozhodnutím druhé stolice. Vykládá-li se tudíž výraz odmítnouti, jehož použito v § 519 čís. 1 c. ř. s., v tom smyslu, jaký zákon mu vůbec přikládá, dlužno dospěti k závěru, že v § 519 čís. 1 c. ř. s. míněny jsou pouze případy, o nichž zákon zmiňuje se v § 474 odst. 2 c. ř. s., totiž případy, kde odvolání zavrženo odvolacím soudem jako nepřipustné neb opožděné nebo formálně vadné. Nelze však předpis § 519 čís. 1 c. ř. s. rozšiřovati na případy, kde odvolací soud odvolací důvody, naznačené v § 471 čís. 4 až 6 c. ř. s. uznal věcně za neopodstatněné a proto odvolání v dotyčném směru zamítl. V těchto případech lze po případě usnesení odvolacího soudu odporovati v dovolání z rozsudku odvolacího soudu, pokud toto jest ovšem přípustným, samostatná stížnost do zamítavého rozhodnutí odvolacího soudu, aťsi jím odvolání zcela nebo jen z části bylo vyřízeno, se však nedopouští.

Čís. 236.

Procesní zástupce, plnou moc vypovídající, jest povinen učiniti opatření, by mandantu byl ustanoven opatrovník k vedení rozepře. V návrhu jeho, by ustanoven byl opatrovník k přijetí vypovězení plné moci, jest obsažen též návrh, by ustanoven byl opatrovník k vedení sporu.

(Rozh. ze dne 22. července 1919, R I 288/19.)

Dosavadní zástupce nezvěstného žalobce, advokát Dr. E., vypověděv mu plnou moc, navrhl, by žalobci byl zřízen opatrovník a tomuto bylo doručeno vypovězení plné moci. První soud (krajský soud v Plzni) vyhověl tomuto návrhu, ustanovil opatrovníkem advokáta Dra K., doručil mu výpověď plné moci dosavadního žalobcova zástupce Dra E. a